

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: BØRN FRA GYDEN.

Citation: Aakjær, Jeppe: "BØRN FRA GYDEN.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid72880/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Men nu er *Swot* jo Lywkulør,
 Maløwt er nu di Dram.
 Aa ta Pati for godt Humør
 det regnes nu for Skam.
 Vred-i-Vront og Mari Stont
 med dje Klud og med dje Klont —
 Gud ha Lov, de wal er død!
 Hwor skuld de faa dje Fød?

Vinteren 1918.

BØRN FRA GYDEN.

JEG er vel kun en lille Pige
 men faar jeg Mad og bliver stor
 og faar jeg Sorgen til at vige,
 saa skal jeg rigtig hjælpe Mor;
 faar vi saa begge to en Kjole,
 og jeg lidt bedre Sko til Skole,
 saa har jeg ingen Ønsker fler,
 naar Mor blot ikke græder mer.“

„Og jeg er én af de smaa Dreng,
 som gjerne vilde gjøre Gavn,
 men som har sultet altfor længe
 i dette rige Kjøbenhavn,
 men fik engang jeg nok at spise
 saa sang jeg vist en anden Vise,
 blev Hosten kvit, som nu jeg har,
 og skulderbred og stærk som Far.“

Saa er vi Børn fra Kvist og Kjælder
 — ak, tusind vil kun halvt forslaa! —
 for hvem det Liv og Helse gjælder
 at kunne ud til Solen naa.
 Det er saa tungt paa kolde Stene
 som Barn at gaa forknytt og ene,
 at vide Dagen er saa nær,
 mens Mørket altid ruger her.

Swot, sort; *Maløwt*, Malurt; *Klont*, Eyldte.

Nu kredser Fugl om Danmarks Strande,
 kun Vingens *Skygge* kjendes her —
 der lyder Sang fra Skovens Rande
 og Kuk fra lave Elmetrær;
 men vi med Barnets Sind og Længsler
 — hvi spærres vi i disse Fængsler?
 Skal alt faa Blomst og gro igjen,
 og ikkun *Barnet* visne hen?

Nej hjælp os til, før mat vi segne,
 at faa vort Skud i Solen op,
 hjælp paa det *sunde* Hjertes Vegne,
 før Ormen huler ud vor Knop.
 Kanske det Barn, som Lykken vrager,
 skal bære Sten af Danmarks Ager,
 naar Kløgt og Flid hos *hjulpen* Mand
 har hædret Barnets Fædreland.

90's 1918.

SÆDEMAND.

EN Bonde med sin Sædekurv —
 det er for mig et Højtidsyn!
 Naar Haren løb saa tung og trind,
 og Løvet frynsed Skovens Bryn,
 da skred han fra sin Ladeport
 med Kurven paa sin venstre Lænd
 didud, hvor Marken venter tavs
 med voxen Daad til voxne Mænd.

Med Haanden i den gule Sæd
 og Brystet frit mod Vinden op
 hans Syn omspænder varmt den Jord,
 hvor Harven gaar til Hyp og Hop.
 I næste Nu hans tunge Sko
 vil stempe Mulden dybt og fast,
 mens Sæden spredes for hans Fod
 i lange runde Nævekast.